

Josef A. Pilz

AHOL VAGYOK
HADD
MONDOM
OTT :
T E

Meditációk

Josef A. Pilz

**AHOL VAGYOK
HADD MONDOM OTT:
T E**

Meditációk

1969 — 1973

Prugg Verlag

Eisenstadt 1973

Az eredeti kötetek címe és kiadója:
Dort, wo ich bin, da möcht' ich Du sagen
Weilburg Verlag, Baden bei Wien, 1968
(szemelvények)
Grenzgänger, Echter Verlag, Würzburg 1972
Fordította: Farkas Teréz

Egyházi jóváhagyással

Druck und Verlag: Prugg Verlag - Eisenstädter
Graphische GesmbH, Eisenstadt, Österreich.

ADJ NEKEM CSODÁLKOZÓ SZEMEKET

A mindennap
főkéletes gép.
Szünetet, hibát nem ismer,
így konstruáltuk.

Isten: a Nap,
ezen a rácson már nem jut keresztül.

Isten —
egy vállrándítás.

A sokezer tárgy szívem kilugozta.
Lett belőle pályaudvar-csarnok.
Neonfényes gyárüzem.
Baktériummentes konyha.

Szeretni nem tudok már.
Gyűlölni nem tudok már.
Tarka plasztikvilág folyik át rajtam.

Eltorlaszoltam
az utat
a virágokhoz,
az emberekhez,
a szeretethez.

Megtanulom-e,
hogyan használjam ezt a sok játékszeret,
hogyan ne gabalyodjak beléjük?

Vagy inkább elámuljak rajtuk?
Ámuljak
azon, hogy mire vagyok képes?

Házaimon, gyárainon,
filmjeimen?

De mindig csak rólam beszélnek.
Valami mást akarok látni.
Vagy tán már ebben több vagyok magamnál?

Adj nekem csodálkozó szemeket.
Szeretnék műveimben többet látni,
mint önmagam,
vagy legalább magam látni egészen.

Talán magamat egészen látni
már annyi mint téged látni?

Akkor szememnek nem volna szabad csapongania.
Az kell, hogy nézzen,
nézzen, mint egy gyermek.

Rebbenés nélkül,
éberén,
reménnyel tele.

ISTENNEK HÍVOD

Istennek hívod
és szabadnak marasztó szeretet.

Istennek hívod
és két ember végső harmóniája.

Istennek hívod
és sajátmagad titkos talpköve.

Istennek hívod
és minden elmulás nyugalmas ereje.

Istennek hívod
és egy embertárs földalatti fénye.

Istennek hívod.

Csakugyan Isten?
Igen, Isten!

Mert neki ezer arca van,
és mégis mindig ugyanaz.

Istennek hívod.
Hívd Istennek!

DICSŐÍTŐ ÉNEK

Nem árulod el a titkaidat.
Minél inkább kereslek,
csak annál inkább eltűnsz előlem.

Árnyékomon átugrani nem sikerül.

Szavaim nem foglalnak magukba.

És szívem sekély mélységeidhez.

S te mégis rámnevetsz a szeretetben,
elém lépsz a koldusban,
fenntartó alapja vagy
minden párbeszédnek.

Igy hát dicsőítlek.

MINDADDIG

Hallgass,
mindaddig hallgass . . .
Fúrd be szemedet
önmagad sötétjéből
a másik
sötétjébe,
mindaddig,
amíg Ő világosság nem lesz.
Mindaddig,
míg vállad fel nem emelkedik,
míg szived megint magától nem ver.

Mindaddig,
amíg ő el nem jön.

És ő eljön,
ha vársz rá.

ÜZEMANYAG

Hallod, hogy kopog
a szívünk?
Csak nem fogy ki a vér
szivattyúnkból
útközben
tefeléd?

Vagy tán te vagy
a titkos tartalék-tartály,
amely nem engedi, hogy visszaessék
önmaga karsztos fenekére?

Te vagy a titkos hajtóanyag,
amely nem hagyja megállni?

MÁR SEMMIN SEM CSODÁLKOZOM . . .

Már semmi sem izgat,
kivéve talán, ha bomba hullna
a saját kertembe,
vagy valami hivatásbeli csőd.
De az nem, amit bűnnek mondanak.

Néhanapján persze
elviszem őket a gyóntatószékbe.
Ott aztán sietős szóval
feloldoznak.
És az élet megy tovább,
úgy mint azelőtt.

Mindig csinálok valamit.
Mindig teljes gőzzel.

Sokat hallottam Istenről, sőt próbálok is
néha elgondolkodni ezen.

De azt nem engedem, hogy igazán földet érjen.
Nem képes letelepedni,
mert nem adok neki végleges házhelyet.

Minden telek ki van mérve.

Miért ne lenne elég az Istennek
időnkint egy rövid helikopterleszállás?
Ha például egy pap egy perc alatt
lelkemről lehordja a trágját?

Az életem futószalag.
Bizony az egyes szakaszoknak
alig jut hely.

A szakaszokat beosztom.
Istennek is jut valami.
A szalag egy-egy része
számára van fenntartva.
Így például
a vasárnapi mise.

De valahogy nem tudok vele találkozni.

Én osztom be az időt.
Én tűzöm ki a célokat.
Én rendezem el az eszközöket.
Én alkotok.

Isten?

Persze, igyekszem,
hogy ellene ne tegyek semmit.
A parancsolatok számomra rendszerint olyanok,
mint a szlalom jelzőrúdjai.

Néha egyet-egyet felborítok.
Akkor visszafordulok,
hogy megint felállítsam.
A gyónásban.
Nem kis időm megy el erre.
Én adok a fair play-re.

Egyes kedélyes szónokok szerint
minden gomblyukunkból
ki kellene csordulnia a megrendülésnek
Isten miatt.

Ezt én nem értem.

Engem még sosem rendített meg.

Talán egy-egy alkalmi
pontosan kimért helikopter-leszállás
előírt helyen
és megszabott időben
mégis csak kevés?

De ha egyszer nincs több időm.

Sürget a munka,
és még sok egyéb.

Néha mégis azt gondolom:
az kellene,
hogy a hallgatók Isten elé
hallgatókon
odaállják.

Beszédes lelkemet kirámoljam.

Meg tudnám-e tenni,
hogy félórahosszat
egy csendes templomban
térdenállva
csak egyszerűen csendben legyek,
mindaddig,
míg ő e csendet
szótlán
betölti?

Hallottam többször:
Az kéne, hogy Isten életünk kovásza legyen.
A kovász mindent átjár.
Tudom, az Isten mindent átjár.
Ő mérhetetlen.

Oly biztosan tudom,
mint egy matematikai tételt . . .
És éppúgy hidegen hagy.

Pedig oly szívesen tegezném.

Reggel.
Fáradtságos munka után.
Száguldó sízés közben.
Színházba menet.
Mikor utálok
bárkihez szólni.

Ahol

épp

vagyok,

hadd

mondom

ott:

Te.

Merjem-e?

Szeretnék megrendülni.

Szeretnék elcsodálkozni.

99 : 1

Senkisem olyan elveszett,
hogy az Isten meg ne találná.

Talán
elvesztetted
az Istent?

Talán
elvesztett
téged az Isten?

Utadba akadt már valaha is?
Megtörtént már, hogy annyira keresett,
hogy a 99-et
odahagyta,
hogy rádtaláljon?

Hol az a 99,
akiket megtalált már?

Csak egyet is mondj,
aki e választottak közé tartozik,
s annak is érzi magát.

Nevez meg csak egyet Isten barátai közül,
csak egy szent öreget,
csak egyet az elragadottak,
a kegyelemmel áldottak,
a megjelöltek közül.

Hogy elmehessek hozzá
és magamnak
Istenről
az ő Uráról
meséltessek.

S akkor nem kell, hogy ő jöjjön hozzám,
nem kell, hogy odahagyja a 99-et.

Magam jövök.
Nagyon is szívesen.

De hol van ilyen?
Hűségese ember,
aki úgy beszél nekem róla,
hogy többé nem kételkedem:
Ez igazán az övé.

Akkor biztosan nem török ki többet.

Egyáltalán nem akartam kitörni.

De ő a szavát soha
nem égette bele szívembe.

Így hát elfutottam.

Voltaképpen kitől?

Attól,
akit nem ismertem.
Magamtól.
A többiektől.

Kellett, hogy keressek.
Találni akartam valakit,
aki egyszer egészen veled volt.

Egyet se találtam.

Most itt jön valaki,
és azt mondja nekem,
hogy elfutottam tőle.
Hát akkor mégiscsak nála voltam!

Hogy-hogy nem ismertem rá?

Milyen volt?

Hogyan csengett a hangja?

Hol találkoztam vele?

Miért nem vettem észre,
hogy ő az, akit keresek?

Ő tehát ott állt előttem.

Kerestem őt

és elfutottam tőle.

Hát ennyire álcázta magát?

Nem néztem elég alaposan?

Egész másnak képzeltem?

És ezért futottam el tőle?

Ó milyen érthetetlen vagy nekem!

Vajon magamat értem-e?

Most hát egy dolog biztos:

Nálad voltam.

Nem ismertem rád —

és elszöktem,
hogy téged keresselek.

Így hát csak egyszerűen vissza kell térnem.

Haza tehozzád.

Oda, ahová tartozom.

Hová is tartozom?

Persze hogy önmagamhoz.

Persze hogy tehozzád.

S a többiekhez.

Kezdődik előlről a kör?

Igen.

De te zársz be a körbe.
Nem engedsz még egyszer elfutni.

És ha elfutok mégis?

Akkor magamat is magammal viszem.
Akkor téged is magammal viszlek.
Akkor együtt futunk el.

Hová?

Persze hogy önmagamhoz.
Persze hogy tehozzád.
S a többiekhez.

POÉZIS

Szörnyű az Úr présébe jutni.
Mert könyörtelen.

Sírd magad szabaddá.

Írd magad szabaddá.

Én a lelkeket
körülsáncoltam.

Te mégis
telibe találtad.

Sajgó
sebbel
a világ
ebédlőibe
hurcoltam.

Hadd egyék
belőle
akinek
szüksége
van rá.

TE VAGY NEKEM A TE

Mindig mindent
tebeléd mondok.

Fénylő örömeim.
Érthetetlen fecsegésem.
Taposó munkám.

Ha szavaidat hallom,
köveket rágok
és megemésztetlenül kiköpöm őket.

Valami alkotóelem hiányzik a gyomorsavamból.

Van aki ilyenkor
éjjel
a párnába ordít.

Én inkább
nappal
papírra írok.

Miért rejtőztél el tőlem annyira?
Miért hogy annyira kereslek?

Kereslek téged
szavaidban.

Kereslek
élettörténetemben.

Kereslek
testvéreidben.

De mindig csak álarccokat találok.

Több pálcika kellene a szemembe.
Vagy több csapocska?
Vagy egyik sem elég?

Nem érzem ízedet.
Szagodat nem érzem.
Nem hallak.

Te:
hát rosszul építettél meg?

Te:
torlaszt építettem elébed?

Te vagy nekem a „Te”.

Engedd ezt hinnem,
aki nekem „Te” vagy.

-VAL, -VEL

Tintával
jegyzek napokat.

Szélel
bélelek falakat.

Mosollyal
tapintom a világot.

Ajakkal
mondogatom: Te.

Léptekkel
éveket mérek.

Reménnyel
kétségbeesést karolok.

Hányszor mondom még:
evvel, avval . . . ?

Talán csak szójáték?
Hát nem mindig Veled?

ÉLETVONALAK

Az üres kezek
politikája

és

az isteni

Csakazértis

a két kezem
életrajzi.

RÁCSAIDBA PRÉSELTÉL

Elmondtam már mindent
és
minden szó néma maradt rólad.

Megvontad tőlem a szót
és
magánzárkába tettél.

Bolyongok az utcákon
elveszve az emberek közt.
Tanácstalan arcok kérdenek terólad.

Csakhogyan én nem vagyok veled.

Csak a könyvek bölcsességét cipelem magammal.
Az nem hagy nyomot maga után.

Mondd ki nekem a te szavad.

Egyszer jól beszéltem.
Akkor azt tetted,
hogyan beprésetél rácsaid közé.

És a rácsok közül
vér folyt
és élet.

Hát szeretem
a vért
rácsaid közt.

TE

vagy
a titok

amelybe befelé
és
amelyből kifelé

MI

vándorúton
járunk.

VALAHOGY

Valahogy
a hallgatásnak
beléd kell ivódnia.

Valahogy
a gondolatoknak
ki kell apadniuk.

Valahogy
a logikánknak
be kell rozsdásodnia.

Valahogy
a szónak
le kell foszlania.

Csak akkor
merül meg életünk
forrásodban.

Csak akkor
kerülünk
fényességbe.

Csak akkor
szédülünk
mélységbe.

Ö

Akár
zabálásnak-vedelésnek
hódolsz,

akár

darócban-hamuban
bűneid
bánod —

Ö

megmarad
számodra
néma titoknak.

BEVÁDOLOM A VÁDAT

Úgy fogom elmondani a szavad,
ahogy cementzsákokat adnak tovább,
vagy csavart szerelnek futószalagon.

Nem ugrom le
a robogó vonatról,
nem táplálkozom aszfaltvirágokkal.

Rozsdamentes acélból
szívet ültetek magamba.
Azon a tüdőgyulladás se fog.

Szemtől-szembe
ellenállok neked.
Te szürke Semmi.

Te szavaimat
kovakővé tetted,
szivattyúállomássá szívemet.

Éjjeleim
mint üresen járó
autómotorok.

Nappalaim
akár az útépítők
munkája.

Me lefektetik a gázcsöveket,
holnap betemetik,
holnapután megint kiássák.

Csakhogy
történjék
valami.

Életemből elraboltad a termőtalajt,
már nincs moha, már nincsen ibolya.

Leások a mélybe
és
egyre csak kavicsra akadok.

Hallgatok, hogy
a hallgatásban
az életet megleljem.

De nincs élet
se a hallgatásban,
se a beszédben.

Minden csak ábránd.

Bevádolom az életet.
Bevádolom a hallgatást.
Végső szavam nem a remény.

Azonban:

Mire épül ez a vád?
Mi élteti?
Mi a háttere?

Mégiscsak kell hogy legyen egy háttér,
mely megvádolható.
S ez a vád fennmarad.

Ezért hát vádolom a vádat.

TAPASZTALATOK

Mindenkinek vannak tapasztalatai.

A villanyszerelőnek vezetékekkel.

A tanárnak diákokkal.

Az egyiknek legyekkel.

A másiknak idézőjelekkel.

Nekem veled vannak tapasztalataim.

Te olyan tolakodón hallgatag vagy

és

oly visszahúzódón beszédes.

Olyan vagy mint a ködkisértet

és

mint a gyermek.

Betlehem városában megszülettél

és

már sehol nem lehet rádtalálni.

Te vagy a legjobb gondolatom

és

hulla vagy a Golgotán.

Te vagy legelső tapasztalatom

és

te vagy végső elnémulásom.

TE

Nem élek, nem halok: az Isten hal meg bennem,
És amit élnem kell, éli ő is szívemben.
(Angelus Silesius)

Te

Te a mindennap kétségbeeséséből
születsz meg.

Te

Te mindennap újjászületsz
kétségbeesésedből.

Te

Téged
én teremtlek.

Te

Ha egyszer már nem esem kétségbe,
te sem leszel többé.

Te

A te halálodból
akkor megszületek.

Te

Az én halálomból
élsz.

Te

A te halálodból
élek.

Te

30

Egy életen át
gürcölsz,
hogy minta-ültetvényt
hozz létre.

Boszorkányvadászatok
és
dzsungelháborúk
sivatagi pusztává
tették.

Most
ott állsz a végnél.
Valaki ibolyákat
ültet
a felhasogatott földbe.

EGYSÉG

Egység nem létezik
ebben az életben.
Mindig meglesz
a hasadás.

Hasadás
eszmény és valóság között.

Hasadás
erkölcs és élet között.

Egyik a másik nélkül
meg nem állhat.

Egymásba fonódnak:
próbálják megölni egymást.
De csak próbálják.
Mert egymás nélkül mit is tehetnének?

Te, két-világot-járó vándorom!
Mikor teremtesz
eleven
egységet?

BÁTORSÁG

Hajítsd
a bátorságodat
magadon túlra.

Akkor
egy picivel megelőződ
mindig pusztulásod.

A halál
akkor terít le,
ha utolérted bátorságod.

PÁRHUZAMOS MAGÁNYOSSÁG

Ha
két magány
találkozik,
az még korántsem
egy pár.

Szeretlek,
mondja az egyik,
s úgy érti:
kellesz nekem
a magányomhoz.

Szemem fénye,
mondja a másik,
s úgy érti:
kellesz ahhoz,
hogy magamat lássam.

TAVASZI DAL

Szeretném neked
a tavasz dalát dalolni.

Szeretném tüzedet
a világba beledobni.

Szeretnék rakéta lenni,
amelynek te vagy hajtóműve.

Szeretnék tölgyfa lenni,
melynek gyökérzete téged dicsér.

Szeretnék olyan ember lenni,
akinek szeme téged sugároz.

Szeretnék lánctalpas traktor lenni,
amely autópályát épít feléd,
és kertész,
aki rózsákat nemesít neked.

Szeretnék a te hangod lenni,
amely a kőbe lyukat vés,
a mennydörgésed lenni,
amely sziklát repeszt.

Szeretnék bohóc lenni,
aki téged nevet szét a világba.

Zarándokod — Te magad
szeretnék lenni.

A te fényszóród
s téged tükröző virágod.

Menj
messze az emberektől.
Hallgass.

Nyúlj
a hegyháton végig.
Békén.

Nézz
bele a napba.
Órahosszat.

Szívd
be a csendességet.
Ősztájt.

Menj
vissza az emberekhez.
Szóljál.

HÜSEĞ

Hűséged
erősebb
lesz majd

mint

az én
árulásom.

KATLANCSATA

Az életem
katlancsata.
A katlan közepén
nesztelen halál pusztít.

Tömeges támadással
nyomulnak be a harcosok
ingoványokon át, csikorgó hidegben
egész a végső bunkerig.

Az ellátás egyre szűkösebb —
bár mindez
bifsztek és bécsiszelet mellett.

A remény elillan —
bár mindez
dühödt életkedv és orrig-látó igények mellett.

A bajtársak eltűnnek —
bár mindez
felzárkózás és teljes egymásrautaltság mellett.

Egy felszabadító seregben reménykedem,
azt remélem, mint ék fúródik előre
ingoványokon és hidegben.

Bízom, hogy eljut
a végső bunkerig
és kinyitja.

És akkor
tán bifszteket és bécsiszeletet
hoz?

Nem.
Nem.
Nem.

Az életmentő hátvédnek
mást kell
magával hoznia.

Bifsztek és bécsiszelet,
életkedv, bajtársak —
mindez nem tesz szabaddá.

Az életem
katlancsata.

Aki

az élet
árnyoldalait
siratja,

az

a halál
napos oldalait
dalolja.

EMBER — KERESZTÉNY

Az
aki
gyöngesége hatalmából

az ő
hatalma gyöngeségébe
menekül

az
ember

az
keresztény.

MINDIG IDEGEN MARADTÁL

Kisebesedett szemem a nézésben.
Az esti széllel szállni akart
és túljutni minden ormon.

De te csak mindig idegen maradtál.

Lábam felvitt a hegyekre.
Alig pihent meg a csúcson,
már is indult tovább — mindig tovább.

Szivem az örömök ölen fészket rakott
és
a sok kín mélyén meglelte a halált.

De te csak mindig idegen maradtál.

Kinyújtottam a kezem,
de minden, ami csak benneakadt,
kisiklott belőle megint.

És így mindig csak idegen maradtál.

Belekényszerítettelek örömömbé,
és
beledagasztottalak bánatomba.

Benső story-mról neked hallgattam némán
és
neked ujjongtam el dalaimat.

De te csak mindig idegen maradtál.

JÉZUS KRISZTUS

Jézus Krisztus
Te légy a hűség
ingatag jellemvonásaimban.

Te légy a figyelem
szétfolyó létemben.

Te légy a fölneszelés
hangszigetelt lelkemben.

Te légy a szabadság
posványos életemben.

Te légy a szeretet
magam körül forgó lényemben.

Te légy az előrelépés
egyhelyben-topogásomban.

Te légy a szelíd megbocsátás
vad vádjaimban.

Te légy a kitartás
összecsuklásomban.

Te légy a minden
az én semmimben.

Minden
minden
kétségbeesésemet
beledobom
fénylő mélységeidbe.

Minden
minden
magányosságomat
befuttatom
rejtő-őrző öledbe.

Minden
minden
szenvédélyemet
belezúdítom
nyugalmas tengeredbe.

Minden
minden
csalódásomat
betájolom
forrásos földedre.

Minden
minden
hiábavalóságomat
belecsorgatom
túlcsorduló szivedbe.

Minden
minden
én
a tied

Minden
minden
...
...

VAN FÁJDALOM

Van fájdalom,

amit már nem tudunk
kisajtolni a szánkon,
mert kisajtolta
a szívünk vérét.

Van fájdalom,

amit már nem lehet
néven nevezni,
mert megfosztott
a névtől.

Van fájdalom,

amit már nem tudunk
betűbe zárni,
mert kilugozta
író kezünket.

Van fájdalom

ELLENTMONDÁSOK

Körülölel
kellemesen fűtött ház,
ízekre szel
a Fekete Nővér.

Betakar
a szociális védelem,
szétmar
a magány.

Beágyazva
jóléti viszonyokba,
úgy élek,
mint kietlen pusztán.

Csillag-
néző szemmel
haza-
felé mennék.

AZ ÉV FORDULÓJÁN

Édes Istenem!
Hagyd meg
azt a kis hobbymat,

hogy
lakkozott autón
furikázzak.

Édes Istenem!
Hagyd meg
azt a kis hobbymat,

hogy
egészségben
töltsem az évet.

Édes Istenem!
Hagyd meg
azt a kis hobbymat,

hogy
kiskirály
lehessek.

Édes Istenem!
Csak sose legyen
ennél rosszabb.

Csak azt szeretem, aminek
jövője van.

Jövője van
az olyan szabadságnak,
amelynek szolgálat a fűszere.

Jövője van
olyan találkozásnak,
melynek lendületére ősz lehel.

Jövője van
olyan munkának,
melynek talaja szakadékot rejt.

Jövője van
olyan szeretetnek,
amelynek csengése szabadságot teremt.

Csak azt szeretem, aminek
jövője van.

POR VAGY

TANYÁT VERNI

nem
tudsz

te
sehol.

Por vagy.

BÚCSÚT VENNI

nem
kell

neked
már.

Por vagy.

HAZÁT LELNI

ott
fogsz

Krisztusnál.

Por vagy.

Addig élsz,

amíg
a lelked
mélyén

Jézust
mondasz.

Meghalsz,

ha befelé
omló
falak

ezt a nevet
betemetik.

Lankasztóan
szürkül az ősz.
Hull a levél.

Add a testvérnek
az aratást:
röpke mosolyt.

Talán akkor
fagy
nem lesz többé.

Talán
kiritkul a köd
a szomszéd arcig.

November.

Szirmaid lehullattad,
mint egy rózsa.
Egész a magig.
Csupaszon állsz.

Hagyd csak.

Átalakult nedvekből
átalakult levelek nőnek.

Lélegzeted kifogyott,
mint egy fuldoklóé.
Magad üledékébe
vagy beszorítva.

Ne védekezz.

Átalakult pórusokból
átalakult élet tör elő.

Börtönbe vetettek,
mint egy gonosztevőt.
Saját énedbe.
Távolra jutottál.

Hagyd magad kinyitni.

Átalakult énből
átalakult Te lesz.

Egyszer
valami
hiánybetegségben
halok meg.

Kalcium kellene?
Vagy tán mangán?
Kevés a vas a vérben?
Vagy tán
mindenben Te hiányzol?

Egyszer
valami
hiánybetegségben
halok meg.

Néha

a vezeték
másik végén
még annyit sem
jeleznek: „foglalt”.

Ilyenkor

a szó
visszatér
és távolság
szakadékát
ássa
szemünkbe.

Néha

a vezeték
másik végén
van
egy figyelő fül.

Ilyenkor

a szó
visszatér
és a közelség
tengere
tajtékszik
szemünkbe.

Néha

Ilyenkor

Higgadt,
bölcs,
derűs

ott leszel csak
a határon.

A magadba szállás
határán.

A „te” felé való
kiszolgáltatottság határán.

Minden vándor
beléd-ölelésének határán.

Higgadt,
bölcs,
derűs

ott leszel csak
a határon.

Az anyaméhből.
Óvó fátylak lehullnak.
Zuhanás a talajtalanba.
Nem fog föl a bába.

Ember

A föld szívébe.
Átfog a megtartó Titok.
Hullás a „Te” ölébe.
Zarándokok kezüket nyújtják.

Ember

Elidegenedés.
Tökéletes.
Valaki megtölti a kelyhet.
Színig.
Kiszolgáltatottság.
Maradéktalan.
Értelmét veszti minden.
Visszahozhatatlanul.
Halál.
Naponta.
Egyre halálosabb.
Pár kapálózó mozdulat.
Aztán lemerülünk.
Zuhanás a talajtalanba.
Nem fog föl senki.

Megérkezés.
Megint megy.
Nem tudni, hogyan.
Nem a magunk műve.
Erő jött valahonnan.
Valaki felfogott.
Mikor kezdődik újra a hullás?
Most tartanak.
Tiszta befogadás.
Formába ömlik az élet.
Hazaszólít a nyugalom.
Tágnak ámuló szemek.
Szabadon száll a sóhaj.
Romhalmazokból forrás fakad.
Aszfaltajkak közt rózsák nyílnak.

Elidegenedés.

Megérkezés.

EGY MAGYARORSZÁGI KIRÁNDULÁS EMLÉKÉRE

Szárnyal a szívem
egyszerű dalban:

Az égre.
Földre.
Szélbe.

Nap után.
Nyáj nyomán.
Messze-messze.

Szárnyal a szívem
egyszerű dalban:

Semmi magyarázat.
Semmi jelző.
Semmi körülírás.

Szárnyal a szívem
egyszerű dalban:

Pusztá.

ÖNÉLETRAJZ

A Fekete Nővér
zár be
hideg harapófogó karjába.

A mühlvierteli örökség
úz-hajt
bolond körforgásban.

Cseh erdők Beckettje
bújtat
szűkös szorongyokba.

Az Inside-Story
lehúz
sötét aljnövényzetbe.

A hajtómű-automatika
kivisz
szabad tájakra.

Josef A. Pilz, született 1932-ben,
Mühlviertel, Ausztria.
1952 óta jezsuita.
1968-ban megjelent verskötete:

„Ahol vagyok,
hadd mondok ott: Te”.

TARTALOM

Adj nekem csodálkozó szemeket	3
Istennek hívod	5
Dicsőítő ének	6
Mindaddig	7
Üzemanyag	8
Már semmin sem csodálkozom . . .	9
99 : 1	13
Poézis	17
Én a lelkeket	18
Te vagy nekem a Te	19
-val, -vel	21
Életvonalak	22
Rácsaidba préseltél	23
Te vagy a titok	24
Valahogy	25
Ő	26
Bevádolom a vádat	27
Tapasztalatok	29
Te	30
Egy életen át	31
Egység	32
Bátorság	33
Párhuzamos magányosság	34
Tavaszi dal	35
Menj	36
Hűség	37
	61

Katlancsata	38
Aki az élet	40
Ember — keresztény	41
Mindig idegen maradtál	42
Jézus Krisztus	43
Minden	44
Van fájdalom	45
Ellentmondások	46
Az év fordulóján	47
Csak azt szeretem	48
Por vagy	49
Addig élsz	50
Lankasztóan szürkül az ősz	51
Szirmaid lehullattad	52
Egyszer valami	53
Néha	54
Higgadt, bölcs, derűs	55
Az anyaméhből	56
Elidegenedés	57
Egy magyarországi kirándulás emlékére	58
Önéletrajz	59

